

ဆုမြတ်မွန်မွန်

နတ်ရထားစီးတဲ့ သတို့သမီး

Man begins by loving love and ends by loving a woman.

Woman begins by loving a man and ends by loving love.

Remy De Gourmont

ယောက်ျားတွေက အစမှာ အချစ်ကိုချစ်တယ်။ အဆုံးကျတော့ မိန်းမ တစ်ယောက်ကို ချစ်သွားတယ်။

မိန်းမက အစမှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုချစ်တယ်။ အဆုံးမှာ တော့ အချစ်ကို ချစ်သွား တယ်။

အဖွင့်

“အဲ ... ကောင်မလေး။ ယမ်ယမ်ချဉ်စပ်နဲ့ ဆန်ပြားခေါက်ဆွဲက နောက်တစ်ဖာဆီ ထပ်ထည့် ပေးဦး ...

ပါမောလစ်ရှန်ပူထုပ်က အဖြူရောင်သုံးဒါဇင်နော်၊ အေး ... အဖြူပဲ၊ အဖြူရောင် ပုလဲလုံးပုံနဲ့ အထုပ်တွေ ပိုရောင်းရတယ်။ အင်း ... စာရင်း ထဲမပါဘဲ ငါ့စိတ်ထဲမှာ မှတ်ထားတာ ဘာရှိမလဲ”

ဘွဲ့က နားထင်ကို လက်ညှိုးနှင့် အသာကုတ်ကာ စဉ်းစားနေပုံကို ကုန်စုံဒိုင် လက်ကားဖြန့်ချိ သည့် ဆိုင်ပိုင်ရှင်သူဌေးအန်တီမြင့်က နံသာဖြူ ယပ်တောင်ကို အသာခတ်ရင်း ပြုံးကြည့်နေသည် ။ ဘာမှ မလိမ်းခြယ် ထားသော်ငြား ချွေးလေးတွေရှိနေသော “မိုးဘွဲ့ကိုကို” ဆိုသည့် ကောင်မလေးရဲ့ အလှက ရင်အေးစရာကောင်းလှသည် ဟု လူကြီးပီပီ အမှတ်

ပေးနေမိသည် ။ တော်ရှာပါသည် ကောင်မလေး။ သမီးက တော်သလောက် အမေလုပ်သူကတော့ သမီးနှင့် ပြောင်းပြန်ဟု တွေးနေမိ သေးသည် ။

“ဪ ... သိပြီ။ တက်တူးရုပ်ကပ်လို့ ရတဲ့ ပီကေလေးတွေ၊ အဲဒါရယ် ... ရေညှိမုန့်က အစပ် သုံးဘူး အချိုသုံးဘူး ထပ်ထည့်ပေး”

“ဒီတစ်ခေါက်ဝယ်တာ ရှေ့တစ်ခေါက်ထပ် ပိုများ ပါလား ဘွဲ့ရဲ့ ၊ ရောင်းကောင်းတယ်နဲ့ တူတယ်”

ဘွဲ့က အထုပ်တွေလည်း စစ်ရင်း စကားလှမ်းပြောနေသည့် အန်တီမြင့်ကိုလည်း ဟဲခနဲ ရယ်ပြ ရင်း ...

“ဟုတ်တယ် အန်တီမြင့်၊ ထင်မထားပဲ ပိုအရောင်းသွက်နေတယ်။ ဘွဲ့တို့ နားမှာ က စတိုးဆိုင် တို့ ၊ မီနီမတ်ထ်တို့ မရှိဘူးလေ ...

ရှိတဲ့ နေရာကလည်း နည်းနည်းလှမ်းတော့ ကားနဲ့ သွားရင်တော့ ရတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ နီးနီးနား နားမှာ ဘွဲ့က ဖွင့်လိုက်တော့ အဆင်ပြေသွားတယ်။ စရောင်းတုန်းကတော့ ဝယ်သူတွေရဲ့ လိုအပ် ချက်က ဘာလဲဆိုတာ သိပ်မသိသေးဘူးပေါ့။ နောက်မှ သူတို့ မေးတာလေးတွေ စမ်းတင်ရင်း ဝယ်လို အားနဲ့ ရောင်းလိုအား မျှလာတာ”

“အေး ... ဝမ်းသာပါတယ်ကွယ်။ ဘွဲ့က တော်ပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ တဖြည်းဖြည်း တိုးတက်လာ မှာ ပါ ...

မေမေရော နေကောင်းတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ် ... ကောင်းပါတယ်”

“အရင်လိုပဲပေါ့”

“အရင်လိုပါပဲ အန်တီမြင့်ရယ်”

အဲဒီစကားကိုတော့ ဘွဲ့က ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့လေးနှင့် ရယ်ရင်း ဖြေလိုက်တာဖြစ်သည်။ ။ ပစ္စည်းတွေစစ် ပိုက်ဆံရှင်းပြီးတာနဲ့ ဘွဲ့က အန်တီမြင့်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ ။ အလုပ်သမားလေး တစ်ယောက်နဲ့ အတူ ပစ္စည်းထုပ်တွေ နိုင်သလောက်သယ်သွားသော ဘွဲ့ရဲ့ နောက်ပိုင်းမြင်ကွင်းကို ကြည့်ရင်း အန်တီမြင့်နှင့် ဝန်ထမ်းတစ်စုက တော့ ဘွဲ့အကြောင်းပြောကာ ကျန်ခဲ့ကြသည်။ ။

“အစ်မလေးက ချောချောလေးနော် အန်တီမြင့်၊ တကယ့်ကို ဖြူဖြူဥဥ သူဌေးသမီးပုံစံမျိုး လေး”

“တကယ်လည်း သူဌေးသမီးလေးပဲလေကွယ်။ ဒါပေမဲ့ လောကဓံအနေအထားအရ ခုချိန်မှာ တော့ အထည်ကြီးပျက် သူဌေးသမီးပေါ့ ...

ဟန်ပဲရှိတော့တာလေ။ သူက သိတတ်လိမ္မာရှာပါတယ်။ သူ့အမေက သာ ဆိုးနေတာ။ ကောင်မလေးခမျာ မိသားစုအခြေအနေမဟန်မှန်းသိတော့ အိမ်ဆိုင်လေး ဖွင့်ပြီး မီးဖိုချောင်စရိတ် လေးပဲရရဆိုပြီး ကြံဖန်ရှာတာလေ”

“သူဌေးရပ်ကွက်မှာ နေတာမဟုတ်လား။ အဲဒီခြံနဲ့ အိမ်နဲ့ ကိုပဲ ရောင်းစားပြီး တစ်ခုခုလုပ်လို့ ရတာပဲဟာ။ ဒါမှ မဟုတ် ငှားစားရင်ကော”

“ဪ ... သူ့အမေက ငတ်ပြီးသေရင် သေပလေ့စေ၊ အဲဒါမျိုးတော့ တစ်သက်လုံး မလုပ်ဘူး တဲ့ လေ။ မရှိလို့ အိမ်နဲ့ ခြံကို ရောင်းသွားပြီး တခြားမှာ နေရမှာ ကို သေမလောက်ရှက်တာတဲ့ ။ အခု အိမ် မှာ ဒီလိုအိမ်ဆိုင်လေးဖွင့်တာတောင် သူ့သမီးနဲ့ တကျက်ကျက်ဖြစ်နေတာ ...

အရင်တုန်းက

မင်းကတော်ဆိုတော့

သုံးမယ်

ဖြုန်းမယ်ဆိုတာပဲသိပြီး ဘာစီးပွားမှ လဲ မရှာ တတ်တော့ဘူးလေ။ ရှိတာလေးတွေပဲ ထုခွဲရောင်းစားပြီး အခု အိမ်နဲ့ ခြံပဲ အခွံလိုက် ကျန်နေတော့ တာ ...

ဒါလည်း အခုထိ အသိတရား မရှိသေးပါဘူး။ အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ နေ့တိုင်းလိုလို ပိုကာ ဆွဲတုန်းတဲ့ လေ”

“ဪ ... မဘွဲ့က သနားပါတယ်နော်”

“ဟုတ်ပါ။ ရုပ်ရည်လေးက တကယ့်ကို ဇိမ်နဲ့ နေရမယ့် သူဌေးသမီးပုံစံမျိုးလေးလေ။ ပစ္စည်း ကောင်းတွေသုံးပြီး ပျံ့နေလန်နေအောင် နေရမယ့် ရုပ်မျိုးလေး ...

ခုတော့ ဘဝနာနေတဲ့ ပုံစံမျိုးလေးဆိုတော့ သူ့ပုံက တောက်ပသင့်သလောက် မတောက်ပ တော့ဘူး ဖြစ်နေတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မိုးဘွဲ့ကိုကိုက တော်ရှာပါတယ်။ ကြိုးစားချင်စိတ်ရှိတယ်၊ လုပ်ချင် ကိုင်ချင်စိတ်ရှိတယ် ...

ပိုက်ဆံမရှိတော့တဲ့ ကြားထဲကကို သူ့တစ်ကိုယ်ရည်စာလေးတော့ အဆင့်မြင့်အောင်တော့ နေတတ်သေးတယ်လေ၊ ဒါကြောင့် ဗောက်စ်ဝက်ဂွန်လေးတစ်စီးတော့ ခြစ်ခြုတ်ပြီး ကျန်အောင် လုပ် ထားသေးတာပေါ့ ...

သူ့အမေ ကိန်းခန်းကြီးမကြီးကတော့ ဒီဗောက်စ်ဝက်ဂွန်စီးတာကိုက အပြစ်ကြီးတစ်ခုတဲ့ လေ။ ကဲ ... ကဲ သူများ အကြောင်း ဒီလောက်စပ်စုရရင် တော်ရောပေါ့။ ဟိုမှာ တောင်ဒဂုံက ဦးလေး ကြီးလာတယ်၊ ဘာတွေလိုသလဲမေး”

အန်တီမြင့်က လူစုခွဲလိုက်လျှင် အရောင်းဝန်ထမ်းတွေက လက်ရှိဘ

ဝထဲသို့ အာရုံပြန်လည် ဝင်စားသွားကြသည် ။ သူတို့ ဆိုင်သို့ တစ်ပတ်
တစ်ခါလောက် ပစ္စည်းတွေ လာရောက်ဝယ်ယူလေ့ရှိ သည့် မိုးဘွဲ့ဆို
သော ကောင်မလေးတစ်ယောက်အကြောင်းကို ခေတ္တတော့
မေ့လျော့သွားကြသည် ။ လုံးဝအလှမပြင်ထားသော်လည်း ၊ သူဌေးသမီး
လူချမ်းသာဆိုသည့် အသိမျိုးလည်း ကိုယ်တိုင်မှာ မရှိ တော့တာတောင်
မှ မာန်လေးတစ်မျိုး ထင်ဟပ်နေသော မိုးဘွဲ့ရဲ့ ထူးခြားသောအလှနှင့်
ဟန်ပန်ကို တော့ နောက်တစ်ခေါက် ရောက်လာလျှင် နောက်တစ်ခေါက်
ထပ်ပြောမှာ တော့ အသေအချာပဲ ဖြစ် တော့သည် ။

*

(၁)

“ယမင်းရေ ... ထမင်းစားရင် စားတော့လေ၊ တို့ လည်း ထမင်းခဏ
သွားစားလိုက်ဦးမယ်။ ဒီ အချိန်က လူပါးပါတယ် ...

တစ်ခုခုဆိုရင် အင်တာကွန်သာ နှိပ်လိုက်တော့”

“ဟုတ် မဘွဲ့။ ရတယ် ... စိတ်ချလက်ချသာ သွားပါ။ ရပါတယ်”

ဘွဲ့က ဆိုင်မှာ ဈေးကူရောင်းပေးဖို့ ခေါ်ထားသော ဝန်ထမ်းကောင်မ
လေးကို ထမင်းစားဖို့ ပြောပြီး ကိုယ်ပါ နေ့လယ်စာစားဖို့ အိမ်ထဲသို့ ကူး
လာခဲ့သည်။ ။ အရင်တုန်းက ဘွဲ့တို့ ခြံထဲမှာ ဒီအိမ် ဆိုင်ငယ်လေးက မရှိ
သေးပါ။ ရှိလာလိမ့်မယ်လို့ လည်း ဘယ်တုန်းကမှ မမျှော်လင့်ခဲ့ဖူးချေ။
သို့သော် ငြားလည်း ပြောင်းလဲတတ်သော လောကကြီးရဲ့
အလှည့်အပြောင်းအရ ဘွဲ့တစ်ယောက် ဒီလိုဆိုင် လေး ဖွင့်လာခဲ့ဖို့
အကြောင်းတွေက ဖန်လာခဲ့သည်။ ။

ဖေဖေရှိစဉ်တုန်းကတော့ ဘွဲ့တို့ ဘဝဟာ တကယ်ကို
ရွှေထီးဆောင်းကာလတွေပဲ ဆိုပါတော့။ ရုတ်တရက်ကြီးပဲ ဖေဖေက
ဆုံးပါးသွားခဲ့သောအခါ တစ်သက်လုံးက သုံးဖြုန်းတဲ့ အလုပ်ပဲ လုပ်လာ
ခဲ့ သော မေမေသည် ဒါကို သံဝေဂရ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ရမည့်အစား
လူ့ဘဝဆိုတာ တိုတိုလေး၊ သေသွားရင် ဘာမှ ယူမသွားနိုင်ဘူး၊ ရှိတာ
သုံးထားမှ ဟု သဘောထားလိုက်လားတော့ မသိပါ။ ဖေဖေ ရှိစဉ် ဝင်ငွေ
ကောင်းတုန်းကလိုပဲ အသုံးအဖြုန်းကား လုံးဝမလျော့ခဲ့။

ရှိတာလေးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်စုပြီး ဘယ်လိုတိုးပွားအောင် လုပ်ရမလဲတော့ မစဉ်းစားဘဲ ယောက်ျားသေသွားလို့ မွဲသွားပြီ၊ မသုံးနိုင်တော့ဘူး၊ မစားနိုင် မဝတ်နိုင်တော့ဘူးဟု သူများ အထင် သေးမှာ ကိုပဲ စိုးရိမ်ကာ၊ စနစ်တကျလည်း မချွေတာ။ ဖေဖေရှိတုန်းကလိုပဲ သုံးဆဲ ဖြုန်းဆဲ။ ဘာ အလုပ်မှ ကို မယ်မယ်ရရလုပ်ဖို့ စိတ်မကူးဘဲ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ဝင်ငွေမရှိဘဲ ထွက်ငွေသာများ နေသော အခါ မမွဲဘယ်မှာ ရှိအံ့မည် နည်းဟု ဘွဲ့ကတော့ ခပ်ရိုင်းရိုင်းပဲ တွေးပစ်လိုက်ဖူးသည် ။

ဘွဲ့ ဆယ်တန်းဖြေပြီးစအချိန် ဧပရယ်လောက်မှာ ပဲ ဖေဖေက ဦးနှောက်သွေးကြောပြတ်ကာ ဆုံးပါးသည် မို့ အဲဒီအချိန်ကစတင်ပြီး ထိုင်စားလာကြတာ ဘွဲ့တစ်ယောက် ကျောင်းပြီးလို့ ဘွဲ့ရသည် အထိလည်း မေမေက မပြောင်းလဲခဲ့။ ဘွဲ့ကသာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ယိုယွင်းလာသော အိမ်ရဲ့ အခြေ အနေကို သိရှိပြီး ရှေ့ရေးအတွက် စိုးရိမ်ပူပင်လာရတာ လေ။ တကယ်ဆို ဖေဖေ ရှာထားပေးခဲ့သော ပစ္စည်းဥစ္စာတို့ ဟာ ဒီအတိုင်း ငြိမ်ငြိမ်လေး ထိုင်စားနေရင်တောင် တော်ရုံအလုံးအထည်ပျက်သေးမှာ မဟုတ်သေးပါ။

လေး၊ ငါး၊ ဆယ်နှစ်လောက်ကတော့ ဘွဲ့တို့ သားအမိနှစ်ယောက် အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်စားလို့ ရနိုင်သေးသည် ၊ အခုလို ရှိတာတွေ လုံးပါးပါးပြီး ကုန်လာရတာက သုံးရုံ ဖြုန်းရုံတင် အားမရဘဲ လောင်းကစားပါ ပါလာသောကြောင့် ဖြစ်တယ်ဆိုတာ အထူးပြောဖို့ မလိုပါ။ ဖေဖေ ရှိစဉ် တည်းက ဖေဖေ မသိအောင် ပိုကာလေးဘာလေး ဝိုင်းဖွဲ့တတ်သော မေမေဟာ ခုလောက်ကြီးထိတော့ အခြေအနေ မဆိုးသေးချေ။ ဖေဖေကို ရှိန်သေးတာကြောင့် ပေါ်ပေါ်ထင်ထင်မဟုတ်ဘဲ ခိုးကြောင် ခိုးဝှက်သာပါပဲ။

ဖေဖေ မရှိတော့မှ ဒါကို စီးပွားပြုတ် သဘောမျိုးနဲ့ ကို လုပ်ကိုင်လာတာဟု ဘွဲ့ကတော့ သတ်မှတ်ချင်လေသည်။ ။ မေမေစကားအရတော့ စီးပွားဖြစ် လုပ်တာတဲ့ ။ လောင်းကစားကို စီးပွား ရေးလုပ်ငန်းတစ်ခုပမာ သဘောထားမှ တော့ ဘွဲ့တို့ အိမ်ရဲ့ အခြေအနေ ယိမ်းယိုင်လာတာ မဆန်း တော့ပါ။ ဘွဲ့တို့ အိမ်မှာ ဘွဲ့တို့ သားအမိနှစ်ယောက်အပြင် မေမေရဲ့ အဒေါ်တော်သူ ဒေါ်ကြီး ရွှေရယ် သာပဲရှိသည်။ ။ အပိုကုန်ကျစရာ ဘာမှ မရှိချေ။

ဒါပေမဲ့ ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ နေ့စဉ်ဝင်ငွေမရှိဘဲနဲ့ ရပ်တည်ဖို့ ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ မလွယ်ကူမှန်း သိလာသော ဘွဲ့က ဒေါ်ကြီးရွှေနှင့်တိုင်ပင်ကာ ဒီအိမ်ဆိုင်လေးကိုဖွင့်ဖို့ စိတ်ကူးခဲ့သည်။ ။ အထည်ကြီး ပျက် မေမေဟာ ဒီအကြောင်းကို သိရစဉ်က ဘယ်လိုမှ သဘောမတူခဲ့ချေ။ ။ ဝက်ဝက်ကွဲ အောင်တောင် သောင်းကျန်းခဲ့သေးသည်။ ။ မင်းကတော်တစ်ယောက်က အိမ်ဆိုင်ဖွင့်ရမလားဟု ဆိုကာ သူကတောင် မျက်ရည်ကျပြသေးသည်။ ။

ဒီထက်ကောင်းသည့် စီးပွားရေးတစ်ခုလုပ်ဖို့ ဥပမာ ဖက်ရှင်ဆိုင်လေး ဘာလေးဖွင့်ဖို့ လောက်ထိတောင် အရင်းအနှီးမရှိတော့တဲ့ ကိုယ့်ဘဝကိုယ့်အခြေအနေကို ဘွဲ့က အသိဆုံးမို့ ရင်နာ ရတာကိုတော့ မေမေက နားမလည်ချေ။ ။ အပျိုလေးတန်မယ့် လုပ်ရဲသော ဘွဲ့က မရှက်ရဘဲ မေမေက သွေးတွေတိုးကာ ရှက်ပြသည်။ ။ ဒါဖြင့်ရင် အရင်းအနှီး ထွက်လာစေဖို့ အိမ်နဲ့ ခြံကိုရောင်းပြီး တော်သင့် ရုံ တိုက်ခန်းတစ်ခန်း ဝယ်မယ်ဆိုတော့လည်း လုံးဝလက်မခံပြန်။ ။ ခါးခါးသီးသီးကို ငြင်းဆန်ကာ ဘွဲ့ကိုရန်လုပ်သည်။ ။

ဒီအိမ်ကြီးပေါ်မှာ တက်နေရသော်လည်း ရွှေကျောင်းပြောင်ပြောင် ဝမ်းခေါင်ခေါင် ဖြစ်နေရ တာကို ဘွဲ့က အသိဆုံးမို့ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် နားလ

ညီရောင့်ရဲနိုင်တာတောင်မှ မေမေက မာန်မချနိုင် သေးပေ။ တကယ်ဆို ဖေဖေထားခဲ့သော စည်းစိမ်ဥစ္စာများ သာ လောင်းကစားဒဏ်ကြောင့် မလျော့ ပါးခဲ့ဘူးဆိုလျှင် ခုချိန်မှာ ဘွဲ့ဟာ ဖက်ရှင်ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင် ဒါမှ မဟုတ် အလှပြင်ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင် လောက်တော့ ဣန္ဒြေ ရရ သားသား နားနားလေး ဖွင့်နိုင်သေးသည် ။ စူပါဆလွန်းဖြစ်ဖြစ်၊ စူပါရဖ် အလတ် စားလေး တစ်စီးလောက်ပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်တိုင်မောင်းနှင်ကာ တင့်တင့်တယ်တယ်လေး ရှိနေ နိုင်သေးသည် ။

ဒါပေမဲ့ ဖေဖေ ဆုံးကာစမှာ ဘွဲ့ကလည်း ဆယ်တန်းအောင်ကာစ က လေးသာသာ ဘာမှ နားမလည်သေးသော အရွယ်မို့ ဘာတွေကို ဘယ်လို ထိန်းသိမ်းရမယ်ဆိုတာလည်း မသိခဲ့ပါ။ ကိုယ့် အမေကို အဲဒီလောက်ကြီး ဆိုးလိမ့်မယ်လို့ မထင်ခဲ့တာလည်း ပါမည်။ ကိုယ့်အမေရဲ့ အခြေအနေက မဟန်တော့ဘူးလို့ သိစဉ်မှာ တော့ လက်ထဲမှာ က ဘာမှ မကျန်တော့ပြီ။ ကားတောင် ဖေဖေရှိစဉ်က နှစ်စီးလုံးမရှိတော့ဘဲ ဒီဘောက်စ်ဝက်ဂွန်းလေးတောင် ဘွဲ့က ကုတ်ကတ်ဝယ်ထားခဲ့၍ သွားစရာ လာစရာလေး အဆင်ပြေနေခဲ့တာဖြစ်သည် ။

ဗောက်စ်ဝက်ဂွန်စီးခြင်း၊ အိမ်ဆိုင်လေးဖွင့်ခြင်းတို့ ကို မေမေက အထူးတလည် မနှစ်မြို့နေချိန် ဝယ် ဘွဲ့နှင့်ဒေါ်ကြီးရွှေတို့ ကတော့ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် နားလည်နေခဲ့သည် ။ အိမ်ဆိုင်ဖွင့်မည့်အစား အပြင်ကုမ္ပဏီတစ်ခုခုမှာ ဝင်မလုပ်သော ဘွဲ့ကို မေမေက မြည်တွန်တောက်တီးခဲ့ပေမယ့် ဘွဲ့က အပြင် မှာ လည်း အလုပ်မလုပ်လိုချေ။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိသူများ ရဲ့ လခစားဝန်ထမ်းလည်း မဖြစ်လိုသော ကြောင့် အိုးမကွာ အိမ်မကွာ ဒီအလုပ်ကိုသာ အောင်မြင်အောင်လုပ်ဖို့ စိတ်ကူးထားသည် ။ ဘာပဲဖြစ် ဖြစ် ဘွဲ့ရဲ့ အိမ်ဆိုင်လေးဟာ ဘွဲ့နှင့်အကျိုးပေးတာတော့အမှန်ပဲဖြစ်သည် ။

အိမ်ဆိုင်ဆိုပေမယ့် တော်ရိလျော်ရိဖွင့်ထားတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ မိနီစတိုးသေးသေးလေးပုံစံမျိုး၊ ချစ်စရာကောင်းအောင် ပြင်ဆင်ထားသိုတာဖြစ်သောကြောင့် ဈေးဝယ်သူလေးတွေ တစ်စတစ်စ များ ပြားလာတာလည်း အမှန်ပဲဖြစ်တော့သည်။ ။ ဘွဲ့တို့ ရပ်ကွက်ဟာ သူဌေးရပ်ကွက်မို့ ဒီလိုစတိုးပိစိ လေးမျိုးလည်း ဘယ်နေရာမှ ရှိမနေသောကြောင့် အလုပ်မဖြစ်ပါဘူးဟု မေမေကထင်ထားသမျှ အလုပ်ကဖြစ်ခဲ့ပြီ။

ကလေးကြိုက်မုန့်များ ၊ မိန်းကလေးကြိုက် အစားအသောက်များ ၊ တိုလီထွာလီ အသုံး အဆောင်များ ၊ ရေခဲထုပ်၊ အအေးဘူး စသဖြင့် လူသုံးများ သော ပစ္စည်းလေးတွေ၊ လူတွေလိုအပ်မည် ထင်ရသော ပစ္စည်းလေးတွေ ရှာဖွေစူးစမ်းပြီး တင်ထားသောကြောင့် ဘွဲ့ရဲ့ မိနီစတိုးအိမ်ဆိုင်လေးဟာ အိမ်စရိတ်ကိုတော့ ဖာမိလာသည် ဟု ပြောရမည်ဖြစ်သည်။ သူဌေးရပ်ကွက်မို့ မရောင်းရဘူး မထင် လေနှင့်။ သူဌေးအိမ်မှာ နေသော သူဌေးမဟုတ်သည့် လူများ အတွက်လည်း မိုးဘွဲ့ရဲ့ အိမ်ဆိုင်လေးက အဆင်ပြေစေခဲ့သည်။ ။

ဒီဆိုင်လေးနှင့် ဆက်နွှယ်ပြီး နောက်ထပ် ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာကိုလည်း ဘွဲ့ရဲ့ ခေါင်းထဲမှာ အစီအစဉ်ဆွဲပြီးသား ဖြစ်လေသည်။ ။

“ဟော ... ဘွဲ့တောင် ကူး လာပြီပဲ။ ထမင်းစားတော့မယ် မဟုတ်လား ဘွဲ့လေး”

ဒေါ်ကြီးရွှေက ဧည့်ခန်းထဲမှာ ပန်းအိုးထိုးနေရင်းမှ ကြည့်ကာ မေးလိုက်လျှင် ဘွဲ့က တစ်ချက် ပြုံးကာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ။

“သွားစားလေ၊ နောက်ထဲမှာ သမီးအမေလည်း စားနေတယ်”

“ဟုတ်လား။ ပြန်ရောက်နေပြီလား စောသားပဲနော်”

ဘွဲ့ရဲ့ စကားကို ဒေါ်ကြီးရွှေက နှုတ်ခမ်းမဲ့ကာ ...

“ခဏနေ ပြန်ထွက်မှာ တဲ့ ဟေ့၊ ခုဟာက လမ်းကြိုလို့ ထမင်းဝင်စားတာ၊ သွားစားချည် သွား စားချည်၊ သမီးအကြိုက် မုန့်လာဥချည်ရည်လေးလည်း နွေးပြီးသား”

“ဟုတ် ... စားလိုက်ဦးမယ်”

ဘွဲ့က ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဝင်လာလိုက်လျှင် မေမေ့ကို ထမင်းစားနေတာ တွေ့လိုက်ရ သည် ။ ဘွဲ့ ဝင်လာတာ မြင်တာနှင့် မေမေက တစ်ချက်မော့ကြည့်ကာ ဘာမှ မပြောဘဲ ထမင်းကိုသာ ဆက်စားနေသည် ။ ဘွဲ့ကလည်း ဘာမှ မပြောဘဲ ထမင်းတစ်ပန်းကန်ကိုသာ အသာခူးရင်း စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်စားဖို့ ပြင်သည် ။

မေမေ့ကို မသိမသာ အကဲခတ်ကြည့်တော့ အပြင်သွားမည့် အဝတ်အစားမျိုးအတိုင်းပဲ ဝတ် ထားကာ အဝတ်အစားမလဲပုံထောက်တော့ ဒေါ်ကြီးရွှေပြောသလို ထမင်းစားပြီးတာနဲ့ တောင် ချက်ချင်းပဲ အပြင်ပြန်ထွက်မည့် သဘောမျိုးရှိလေသည် ။ အင်းလေ ... မေမေရဲ့ အိမ်နေရင်း အဝတ် အစားနဲ့ အပြင်ထွက်မည့် အဝတ်အစားတို့ ကလည်း ဘွဲ့တို့လို သီးခြားဆီကြီး ကွဲထွက်နေတာမှ မဟုတ်တာပဲ။ ဘွဲ့ကသာ အိမ်နေရင်း ဈေးရောင်းတာတောင် တီရှပ်တစ်ပတ်နွမ်း ဒါမှ မဟုတ် ရှပ် အင်္ကျီလေးတွေနှင့် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးရှိမည့် ဂျင်း(နံ)တစ်ထည်လောက်ပဲ ကြည့်ကောင်းရုံ တွဲဖက်ဝတ် ဆင်ထားတတ်တာ ဖြစ်သော်လည်း ဘွဲ့ရဲ့ အမေကတော့ အဲဒီလို မဟုတ်ချေ။ အိမ်နေရင်းတောင်မှ မင်းသမီးတစ်ယောက်လို ကြော့မော့အောင် ပြင်ဆင်ထားတတ်သည် ။

မေမေရဲ့ Trade Mark မှာ အမည်းရောင် Eye liner ထူထူများ ပဲဖြစ်ပြီး ခုချိန်ထိလည်း ဆွဲဆောင်မှုရှိစွာ လှပနေတုန်းပဲဆိုတာ ဘယ်သူ

မှ မငြင်းနိုင်ပါ။ ဖေဖေနဲ့ မေမေက အသက်ဆယ့်နှစ် နှစ် ကွာသည် မို့ ခု ချိန်မှာ လေးဆယ့်နှစ်နှစ်သာရှိသေးသော မေမေသည် မသိလျှင်တောင် ဘွဲ့နှင့် ညီ အစ်မလားဟု ထင်ရအောင်လည်း နုပျိုသေးသူဖြစ်သည်။ မေမေက သေးသေးသွယ်သွယ်ဖြစ်ကာ ဘွဲ့ ကတော့ အဖေတူသမီးမို့ အရပ်မြင့်မြင့် ဖွံ့ဖွံ့ထွားထွားဖြစ်သည်။

“ဘွဲ့”

ဘွဲ့က အတွေးနှင့်အတူ ကြက်သားဟင်းတစ်တုံးကို ခပ်ထည့်ရင်းမှ ခေါ်သံကြောင့် မော့ ကြည့်လိုက်လျှင် မေမေက ဘွဲ့ကို ကြည့်နေတာနှင့် ဆုံရသည်။ မေမေက ခေါ်တာမို့ ဘွဲ့က ခေါင်း တစ်ချက်ဆတ်ကာ ...

“ပြောလေ မေမေ”

“နင် ဒီတစ်ပတ် စနေနေ့လောက် အားလားလို့ ”

“ဘွဲ့က ဘာလုပ်နေတာမို့လို့ လဲ၊ ဒီလိုပဲလေ ဆိုင်တော့ ကြည့်နေရတာပေါ့၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲ မေမေ”

ဘွဲ့ရဲ့ ဆိုင်ဆိုတဲ့ စကားအရောက်မှာ မေမေက မသိမသာ နှာခေါင်း ရှုံ့လိုက်တာကို ဘွဲ့က မြင် ဖြစ်အောင်မြင်လိုက်ရသည်။

“စနေနေ့ကျရင် ဘွဲ့ကို အပြင်ခေါ်သွားမလို့ ”

“ဘာအတွက်လဲ၊ ဘယ်ကိုလဲ”

“လူတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ပေးမလို့ ပါ”

“ဘယ်ကလူလဲ မေမေ”

“အေး ... နင် အရင်ဆုံး နားလည်အောင် ပြောရရင်တော့ နင်ကြည့်နေတဲ့ ကိုရီးယားကားထဲ ကလို အိမ်ထောင်ဖက်နဲ့ တွေ့ခိုင်းမလို့ ဟေ့ ...

ရှင်းပြီလား”

မေမေ့စကားကြောင့် ဘွဲ့က အံ့အားသင့်စွာဖြင့် မေမေ့ကို စိုက်ကြည့်မိသည်။ ။ အံ့ဩလွန်း သဖြင့် ပါးစပ်ထဲထည့်မည့် ထမင်းလုပ်တောင် မထည့်ဖြစ်သေးချေ။

“အဲဒါ စနေနေ့ကို နေ့ခင်းဘက်လောက် ရယ်ဒီလုပ်ထားလိုက် ...”

“နေပါဦး မေမေ။ ဘွဲ့ မရှင်းလို့ မေးပါရစေဦး၊ ဘာကိစ္စနဲ့ ဘွဲ့က အဲဒီလူနဲ့ တွေ့ရမှာ လဲ”

“ဟဲ့ ... နင် အိမ်ထောင်ပြုရမယ်လေ။ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ အရွယ်ရောက်လာရင် အိမ်ထောင်ပြုရမှာ ထုံးစံပဲ မဟုတ်လား ...”

ကိုယ်နဲ့ သင့်တော်တဲ့ ကိုယ့်ကို တင့်တောင့်တင့်တယ်ထားနိုင်တဲ့ ယောက်ျားမျိုးကို ယူရမယ် လေ။ ငါလည်း ဒီလိုလုပ်ခဲ့တာပဲ။ နင်လည်း အခု အရွယ်ရောက် လာပြီ။ အသက်နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ်ဆို တာ အရမ်းငယ်တဲ့ အရွယ်မှ မဟုတ်တော့တာ။ အိမ်ထောင်ပြုလို့ ရနေပြီပဲ။ အဲဒီတော့”

“တော်ပြီ မေမေ။ ဆက်မပြောပါနဲ့ တော့”

ဘွဲ့က လုံးဝဆက်ပြောချင်စိတ်ရော၊ နားထောင်ချင်စိတ်ရော မရှိစွာဖြင့် စကားစကို ဇွတ်ဖြတ် ပစ်မိသည်။ ။ မေမေက သူ့ရဲ့ စကားကို အဲဒီလို အရေးမပါပုံဖြင့် ဖြတ်ပစ်လျှင် အင်မတန်မှန်းတာကို သိသော်လည်း မတတ်နိုင်တော့ချေ။ ဘွဲ့မကြိုက်တာတွေချည်းလုပ်နေသော၊ အထူးသဖြင့် ဘွဲ့ကို အိမ်ထောင်ချပေးဖို့ အထိပါ ရည်ရွယ်ခြေလှမ်းသွက်လာပြီဖြစ်သော မေမေ့ကို ဘွဲ့ကတော့ တရားလွန် လာပြီဟု ထင်မြင်မိလေသည်။ ။

“ဟဲ့ ... ဘာကိစ္စ ငါက ဆက်မပြောရမှာ လဲ။ ငါပြောနေတာတွေက အလကားပြောနေတာ မို့လို့ လား။ ငါ နောက်နေတာ မဟုတ်ဘူး နော် ဘွဲ့ ...

တကယ်ပြောနေတာ အတည်ပြောနေတာ”

ဘွဲ့က ကြက်သားတုံးကို ဖဲရင်းမှ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ခေါင်းခါ ယမ်းမိသည် ။

“အထည်ပဲပြောပြော ဘယ်လိုပဲပြောပြော ဘွဲ့ စိတ်မဝင်စားသေးဘူး မေမေ၊ ဘွဲ့ အေးအေး ဆေးဆေး လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပဲ နေချင်သေးတယ်”

“ဟဲ့ ... ယောက်ျားရရင်ရော အေးအေးဆေးဆေး လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပဲ မနေရဘူးလို့ နင့်ကို ဘယ်သူက ပြောထားလို့ လဲ ...

ဒီအမေက နင့်ကို ပေါက်ကရလေးဆယ် ဖွတ်စုတ်ကောင်မျိုးနဲ့ ပေးစားမှာ လား။ နင့် တစ်သက်လုံး သုံးချင်ရာသုံး ဖြုန်းချင်ရာဖြုန်း စိတ်ထင်တိုင်းနေလို့ ရတဲ့ ယောက်ျားမျိုးနဲ့ ပေးစားမှာ မို့လို့ ပေါ့ဟဲ့”

“တော်ပြီ မေမေ၊ အဲဒီလို ယောက်ျားမျိုး လိုချင်ပါတယ်လို့ ဘွဲ့က မေမေ့ကို ပြောထားလို့ လား။ ဘွဲ့ယောက်ျားလည်း မလိုချင်ဘူး။ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေလည်း မလိုချင်ဘူး”

“ဟဲ့ ... ပစ္စည်းဥစ္စာမလိုချင်ရင် နင် ဘာဖြစ်လို့ ဒီအိမ်ဆိုင်အစုတ်နုတ်ကို ငါ့ကို သိက္ခာကျခံ ပြီး ဖွင့်ထားသေးလဲ”

“မေမေ အဲဒီလို မပြောပါနဲ့ ၊ အခု မေမေစားနေတဲ့ ထမင်းဟင်းတွေက ဒီဆိုင်လေးကရတဲ့ ဝင်ငွေတွေနဲ့ ပါ”

“အောင်မယ်လေး ... ငါ အခု ပြန်အန်ထုတ်ပေးလိုက်ရမလား။ ဒီမှာ

... မိဘွဲ့၊ ညည်း ပိုက်ဆံမမက်ဘူးဆိုရင် ဘာလို့ ဒီဆိုင်ကို မရမက ဖွင့်သလဲ ... ဟမ် ? ...

ဒါကိုက ညည်း ဝင်ငွေရှာဖွေနေတာ မဟုတ်ဘူး လား။ ညည်း ပိုက်ဆံလိုလို့ ရှာနေတာ မဟုတ် ဘူးလား။ အေး ... ညည်း ပိုက်ဆံရှာတယ်ဆိုရင်လည်း အိမ်ထောင်ပြုပြီးသွားရင် ရှာလို့ ရတာပဲ ...

ညည်းကြိုက်တဲ့ စီးပွားရေးကို လုပ်လို့ ရတယ်။ ညည်း ဖြစ်ချင်တာတွေအားလုံး ဖြစ်ခွင့်ရှိ တယ်။ ဒါစဉ်းစားရမယ့်ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး လား”

ဘွဲ့သည် မေမေ့ကို စိုက်ကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှာ နာကျင်လာသည် ။ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ စီးပွားရေးကို လုပ်ခွင့်မရအောင် ရှိတာတွေ သုံးဖြုန်းပစ်ခဲ့တာ ဘယ်သူလဲ။

အခုလို ရိုးရိုးသားသားနဲ့ ရှိတာလေးကို ရအောင်တည်ထောင်ပြီး ကြိုးစားရပ်တည်နေတော့ လည်း ယောက်ျားပေးစားဖို့ စဉ်းစားနေပြန်သည် ။

ဘွဲ့ရဲ့ နောင်ရေး စိတ်အေးချင်တာထက် ငွေတွင်းတစ်တွင်းကို ပိုမက်မောတာဟု ဆိုလျှင် ဘွဲ့ကို ဆဲဦးမလား မပြောတတ်ချေ။

“ငါ့ကို ဘာစိုက်ကြည့်နေတာလဲ”

“မေမေ ... ဘွဲ့ တောင်းပန်ပါတယ်။ ကျေးဇူးပြုပြီးတော့ ဘွဲ့ကို Pressure မပေးပါနဲ့ ။ ဘွဲ့ ယောက်ျားလည်း မယူချင်ဘူး ...

ပိုက်ဆံလည်း မမက်ဘူး။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို မှီခိုအားပြုပြီးမှ စိန်နားကပ်ရောင်နဲ့ ပါးပြောင်ရမယ့်ဘဝမျိုးကိုလည်း ဘွဲ့ မလိုချင်ဘူး ...

ဘွဲ့ ကိုယ့်အရည်အချင်းနဲ့ ကိုယ်ပဲ အောင်မြင်အောင် ကြိုးစားမယ်။

ဘွဲ့ အပျိုကြီးလုပ်မယ် လို့ လည်း ကတိမပေးဘူး။ ဘွဲ့ချစ်တဲ့ သူတွေရင် ယူမှာပဲ ...

ဒါပေမဲ့ ခုလောလောဆယ်မှာ အချစ်ရေးရော၊ အိမ်ထောင်ရေးရော ဘာကိုမှ ဘွဲ့ စိတ်မဝင် စားသေးဘူး မေမေ ...

ဘွဲ့ကို ဘာမှ အတင်းအကျပ်မလုပ်ပါနဲ့ ။ ဘွဲ့ မေမေနဲ့ စကားမများ ချင်ပါဘူး”

နောက်ဆုံးစကားကို ဘွဲ့က တိုးတိတ်စွာ ပြောလိုက်လျှင် မေမေက တော့ ဒေါသအိုးပေါက်ကွဲ သွားဟန်ဖြင့် ထမင်းစားပွဲမှ ပုန်းခနဲ ထရပ်သည့် ။

“မိဘွဲ့ ... ညည်းက ဘာအချိုးလဲ။ အရွယ်လေးရောက် လာပြီဆို တော့ ညည်းတို့ က ငါ့ကို ပုန်ကန်ချင်၊ ပန်းချင်းယဉ်ချင် ခြေရာတိုင်းချင် လာတာပေါ့၊ ဟုတ်လား ...

ညည်း ပြောတဲ့ ပုံစံက ငါကပဲ အသုံးမကျတဲ့ မိန်းမ၊ ငွေမက်လို့ ညည်းကို ယောက်ျားပေးစား ချင်နေတာလို့ ညည်း ပြောချင်တာ မဟုတ်လား ...

ညည်းက မအေကို ကျေးဇူးဆပ်နေတာပေါ့လေ၊ ဟုတ်လား”

“ဘွဲ့ မေမေ့ကို အပြစ်တင်စကား တစ်ခွန်းမပြောဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဘွဲ့ မကြိုက်တာကိုတော့ မကြိုက်တဲ့ အကြောင်း၊ မလုပ်ချင်တာကိုတော့ မလုပ်ချင်တဲ့ အကြောင်း ပြောလို့ ရတယ် မဟုတ်လား ...

မေမေ့သမီး ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် တစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေး နေနေတာ မကြည့် ချင်ဘူးလား။ သူများ အမေတွေဆို ကိုယ့်သမီး ကိုယ် ယောက်ျားပေးစားရမှာ နှမြောလွန်းလို့ ”

ဘွဲ့က စကားလမ်းကြောင်းပြောင်း၍ ပြောလိုက်လျှင် မေမေဒေါသ
တွေက နည်းနည်းတော့ အရောင်လျော့သွားသလို ခံစားရသည်။ ။

“ဟဲ့ ... အဲဒါက တစ်ရာမှာ တစ်ယောက် နှစ်ယောက်ပဲ ရှိမယ့်အမေ
မျိုးဟဲ့။ ပြီးတော့ သူတို့ သမီးတွေကလည်း လျှမ်းလျှမ်းတောက် ထိတ်ထိ
တ်ကြဲ ဆိုတဲ့ ဟာမျိုး ...

ဥပမာ ... ရုပ်ရှင်မင်းသမီး အဆိုတော်လိုဟာမျိုး၊ ဒါမျိုးကိုတော့ ဘ
ယ်အမေက ယောက်ျား စောစောစီးစီး ပေးစားချင်မှာ လဲ ...

နင်က ဘာမို့လို့ လဲ။ နင်က ဘာတွေများ ထူးထွေပြောင်မြောက်အော
င်မြင်နေတဲ့ သမီးမျိုး မို့လို့ လဲ။ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ ရုပ်ရည်လည်း
ချောမောလှပမယ်။ ထိုက်သင့်တဲ့ ပညာအရည်အချင်း လည်း ရှိမယ်ဆိုရ
င် တန်ဖိုးထားပြီး တောင်းရမ်းလက်ထပ်လိုတဲ့ ယောက်ျားဆိုတာ ရှိမှာ
ပဲ ...

အဲဒီအထဲကမှ ကိုယ့်အပေါ် တကယ်ဖြည့်ဆည်းပြီး နားလည်ပေးနိုင်
တဲ့ ယောက်ျားမျိုးကို လက်ထပ်ပြီး အောင်မြင်တဲ့ အိမ်ထောင်ရေးတစ်ခု
ကို ထူထောင်ထားနိုင်တာ အဲဒီမိန်းမရဲ့ အကြီးမား ဆုံး အရည်အချင်းပဲ
...

နင့်အဖေနဲ့ ငါ့ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကိုပဲကြည့်။ နင့်အဖေဟာ သေသာ
သွားတယ် သူ့ကိုယ်သူ မိန်းမရတာ ကံအကောင်းဆုံးလို့ မှတ်သွားတာ”

အင်းလေ ... အဲဒါကလည်း စောစောစီးစီးသေသွားလို့
ကံကောင်းသွားတာဟူသော စကားကို တော့ ဘွဲ့က စိတ်ထဲကပဲ တိတ်
တိတ်လေး ကျိတ်ပြောနေမိတော့သည်။ ။

အခုလက်ရှိ အခြေအနေနဲ့ သာ ပေါင်းသင်းနေရရင်လည်း ဖေဖေတ

စိယောက် သက်ဆိုးရှည် နိုင်ဦးမည် မဟုတ်ပါ။

“ငါပြောတာတွေ နင့်နားထဲ ဝင်ရဲ့ လား ဘွဲ့”

ဘွဲ့က တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်ပြောဖို့ ကြိုးစားတုန်းမှာ ပဲ ကြားထဲကနေ၍ သည်းမခံနိုင်တော့သော ဒေါ်ကြီးရွှေက ထမင်းဝိုင်းသို့ ဝင်ရောက်လာ တော့ကာ ...

“သူနားထဲ ဝင် မဝင်တော့ မသိဘူး။ ငါ့နားထဲမှာ တော့ တော်တော် ကို ထော်လော်ကန့်လန့် ဖြစ်နေပြီ ...

မိသူဇာ ဒီအကြောင်းကို ဆက်မပြောရင် ကောင်းမယ်”

“ဒေါ်ဒေါ် ဝင်မပါစမ်းပါနဲ့ ။ ဒါ ကျွန်မတို့ သားအမိကိစ္စပါ”

“ပါရမယ်အေ့။ ညည်း ပြောနေတာတွေက တရားမှ မတရားတာ။ ဒီ မှာ မိသူဇာ။ ညည်း ဘာဖြစ်ချင်နေတယ်ဆိုတာ ငါသိတယ် ...

ညည်းဖြစ်ချင်နေချင်နေတဲ့ ဘဝမျိုးအတွက် ကလေးကိုတော့ သူ စိတ်မပါဘဲ ယောက်ျားမပေး စားပါနဲ့ အေ။ ညည်းကိုယ်တိုင်လည်း ခုထိ လှတုန်းပါပဲ။ လိုချင်သူတွေလည်း ရှိမှာ ပါ။ ဒီတော့ ညည်းပဲ ယောက်ျား ယူလိုက်တော့”

“ဒေါ်ဒေါ်”

မေမေက တကယ်ဒေါသထွက်လာဟန်ဖြင့် ခပ်ဆောင့်ဆောင့်အော် ကာ စားလက်စွန်းနှင့် ခက်ရင်းကိုချပြီးနောက် ထမင်းစားပွဲမှ ထထွက် သွားတော့သည် ။

ဘွဲ့သည် စိတ်ရှုပ်ရသည့်ကြားမှ ဒေါ်ကြီးရွှေ၏ စကားကို ရယ်လည်း ရယ်ချင်ကာ ရယ်လည်း မရယ်ရက်ပါချေ။

မေမေဟာ ဘာဖြစ်လို့ များ အေးချမ်းတဲ့ ဘဝမျိုးကို မဖန်တီးမနေထိုင်ရတာလဲဟူသော ဉာဏ်မမီသည့် ပုစ္ဆာတစ်ပုဒ်ကိုပဲ ထပ်ခါတလဲလဲ အဖြေထုတ်နေမိတော့သည်။ ။

*